Hilal

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin çocuk ilâvesidir.

Sayı
4
2019

CEBİ DELİK

Selâmün Aleyküm Hilâlseverler!

Size bu defa başımdan geçen bir olayı anlatacağım. Umarım hoşunuza gider. Belki sizin başınıza da gelmiştir böyle bir olay veya benzeri. Hatta siz de paylaşırsanız, çok memnun olurum. Çünkü ne demişler; iyilik ve sevinç paylaştıkça artar, kötülük ve keder de paylaştıkça azalır.

Gel gelelim, sözümüze dönelim...

Dün ellerimi ceplerime sokmuş bir vaziyette yolda yürüyorum. Dalmışım, kendimden geçmiş gibiyim. Birden, farkına varmadan sağ elimin parmaklarım cebimden aşağıya gidiverdi. Cebimin delik olduğunu anladım, hem de parmaklarım girecek kadar... Acaba bir şey vardı da düştü mü diye düşündüm bir anlık.

Cebimin delikliğini ve muhtemel kaybımı düşünürken diğer elimin parmakları sol cebimdeki demir paralara dokundu. Aha, paralar buradaymış, düşmemişler. Hele şükür, cebin biri sağlammış! Alıp çıkardım ve avucumda tuttuğum iki birer leva ve bir de 2 leva ile 50 santinden oluşan dört buçuk levayı incelemeye ve üzerinde düşünmeye başladım. Ama daha düşünceye dalmadan içimden gelerek "Cebimin birisi delik, ama diğeri sağlam ve para var. Hamdolsun yâ Rabbî!" dedim. Çünkü her iki cebi delik olan akranlarım olduğu gibi, cebinde bir kuruşu bulunmayanlar da var.

Bu düşüncelerin devamında cebimde taşıdığım ve o anda elimde tuttuğum 1 levalık demir parayla bir hayır yapma duygusu uyandı içimde. Ve o an, geçenlerde babamın okuduğu "Müslümanlar" dergisinde gözüme ilişen yetimlere yardım etmek için düzenlenen kampanyaya katkı sağlama geçti aklımdan. Bu düşünceyi aklıma sokan her zaman yanımda olup beni koruyan meleğe teşekkür ediyorum. Çünkü işimi bitirir bitirmez 1 levayı camimizin yanındaki dükkânda bulunan "Bir yetime kefil ol" yazılı kumbaraya koydum. Öyle mutlu oldum ki, Allah'a ne kadar şükretsem azdır! Delik bir ceple başlayan hikâyem bana ne büyük bir mutluluk verdi, Allah Allah...

Bu ay da bu kadar olsun. Kalın sağlıcakla!

HİLÂL

İrtibat için: hilal.dergi@abv.bg

ZENGİNLER ZEKÂT VERİR

Halının üzerinde bir elifba duruyordu. Kenan'ın kütüphanesinden düşmüştü. Onu yerine kaldırdı Kenan. Kaldırırken gözü, elifba cüzü-nün arkasında yazan 32 Farza takıldı. İslâm'ın şartlarını okuyordu: "1- Kelime-i Şehadet, 2- Namaz, 3- Hac, 4- Zekât, 5- Oruç".

Zekât ve haccın ne anlama geldiğini bilmiyordu. İlk önce zekâta bakmak istedi.

Dersleri bugünlerde kötü olduğu için bilgisayarı her zaman açmasına izin vermiyordu annesi. Ödevleri bittiğinde, bilgisayarı açmak için izin istedi. Annesi ilk önce çalıştığı yerleri kontrol etti Kenan'ın. Daha sonra ona bir saatlik izin verdi.

Kenan, ilk önce ilmihal sitesine girdi ve sitenin arama bölümüne zekât yazdı. "Zekât, zengin bir Müslümanın senede bir defa malının kırkta birini fakirlere dağıtması..." şeklinde bir açıklama çıktı. Şimdilik bu kadar bilgi yeterliydi. Daha fazla öğrenmek isterse ilgili bölümü sonuna kadar okur veya büyüklerine sorabilirdi.

Musa Mert

AZ OLANLARDAN OLMAK

Halifeliği zamanında Hazreti Ömer cemaate namaz kıldırıyordu. Bu sırada bir adamın kendi kendine şöyle dua ettiğini işitti:

— Allah'ım beni az olanlardan eyle.

— Allah'ım beni az olanlardan eyle.

— Allah'ım beni az olanlardan eyle.

Bu dua çok dikkatini çekti Hazreti Ömer'in. Namazı bitirince yüzünü cemaate döndü. Arayan gözlerle insanlara baktı.

— Allah'ım beni az olanlardan eyle, şeklinde bir dua işittim. Bu duayı eden kimdir, diye sordu.

Cemaatten bir adam,

— O duanın sahibi benim, diye cevap verdi. Yanlış bir şey yapmış olmaktan çekindiği için,

— Böyle dua etmekteki kastım iyilikten başka bir şey değildir, diye açıklama yaptı.

— Peki, dedi Hazreti Ömer, böyle dua etmekteki kastın nedir ey Allah'ın

kulu? Bu duayı nereden öğrendin? Sözünü ettiğin az olanlar da kimlerdir, diye sordu merakla.

Adam şöyle cevap verdi:

— Ben Allah'ın Sad suresinin 24. ayetinde, "... Ancak, inanıp inançlarının gerektirdiği gibi yaşayanlar başka. Onlar da pek azdır. ..." buyurduğunu işittim. Hud suresinin 40. ayetinde, "... Zaten Nuh ile beraber inanan pek azdı." buyurduğunu işittim. Sebe suresinin 13. ayetinde ise, "... Kullarımdan şükredenler pek azdır." buyurduğunu işittim. İşte ben, Allah'ın o az olan kullarından olmak istediğim için böyle dua ettim.

Hazreti Ömer,

— Kapalı bir ifade kullanmak yerine, daha anlaşılır biçimde dua etmen gerekmez miydi, diye sordu.

Adamın bu soruya da cevabı hazırdı. Şöyle dedi:

— Şayet ben yaratılandan isteseydim, onun anlayabileceği şekilde isterdim. Fakat ben dile dökülmese bile kalpte olanları dahi bilen Yaratıcıya dua ediyorum.

Bu cevap üzerine Hazreti Ömer,

— Doğru söyledin, dedi.

Adam ve adamın söyledikleri Hazreti Ömer'i çok etkiledi. Gözleri doldu. Kendi kendine şöyle diyordu:

— Herkes Ömer'den daha bilgili!

Ecdadımızın Dilinden Atasözlerimiz

ايیلك ايت دڭزه آت،
بالیق بیلمزسه خالق بیلیر

اڭ كوزل ايش، قارشيلق بكلنيلمدن ياپيلاندر. شيمدى انسانلر ايیلك ياپمقده زورلانيیورلر، نه‌دن؟ قارشيلق بكله‌دكلرى ايچون. حالبوكه الله ياپيلان هر شيئى كورور و بيلير. ياپيلان هيچ بر عملى اونوتماز. محقّق اونڭ قارشيلغنى ويرر. يا بو دنياده ويرر، يا ده آخرتده ويرر. بوندن طولايى ايیلك ياپمقده كرى طورمامق كركير.

İYİLİK ET DENİZE AT, BALIK BİLMEZSE HÂLIK BİLİR

En güzel iş, karşılık beklenilmeden yapılandır. Şimdi insanlar iyilik yapmakta zorlanıyorlar, neden? Karşılık bekledikleri için. Hâlbuki Allah yapılan herşeyi görür ve bilir. Yapılan hiçbir ameli unutmaz. Muhakkak onun karşılığını verir. Ya bu dünyada verir, ya da ahirette verir. Bundan dolayı iyilik yapmakta geri durmamak gerekir.

ŞİFRELİ BULMACA

Hazırlayan: Muhammed Kâmil YAYKAN

Merhaba arkadaşlar;

Biz Müslümanlar için çok kıymetli bir şehirdir Kudüs. Bulmacamızda buna değinmek istedik bu ay. Önce bulmacamızdaki "Kudüs" kelimelerinin tamamını işaretleyeceksiniz. Ardından kalan kutucuklardaki harfleri yan yana yazarak şifremizi bulacaksınız.

Kudüs'ün önemini hiç unutmamanız temennisi ile...

K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	M	K	U	D	Ü	S	K
U	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	U
D	K	E	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	S	K	K	D
Ü	U	K	U	D	Ü	S	K	U	K	C	K	U	D	Ü	S	K	K	K	U	U	Ü
S	D	İ	K	K	K	D	U	D	U	İ	K	U	D	Ü	S	U	U	U	D	D	S
A	Ü	K	U	U	U	K	D	Ü	D	K	U	D	Ü	S	K	D	D	D	Ü	Ü	K
K	S	U	D	D	D	U	Ü	S	Ü	U	K	U	D	Ü	S	Ü	Ü	Ü	S	S	U
U	K	D	Ü	Ü	Ü	D	S	K	S	D	K	U	D	Ü	S	S	S	S	S	A	D
D	U	Ü	S	S	S	Ü	M	U	K	Ü	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	Ü
Ü	D	S	Ü	K	S	S	L	D	U	S	Ü	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S
S	Ü	M	K	U	D	Ü	S	Ü	D	A	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K
K	S	K	U	D	Ü	S	K	S	Ü	N	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	U
U	K	U	D	Ü	S	K	U	K	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	L	D
D	U	D	Ü	S	K	U	D	U	K	U	D	Ü	S	A	R	K	U	D	Ü	S	Ü
Ü	D	Ü	S	I	U	D	Ü	D	K	N	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	S
S	Ü	S	K	U	D	Ü	S	Ü	U	K	U	D	Ü	S	İ	K	U	D	Ü	S	L
K	S	K	K	K	Ü	S	I	S	D	K	U	D	Ü	S	B	K	U	D	Ü	S	L
K	K	U	K	U	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K
U	U	D	U	D	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	E	U
D	D	Ü	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	D
Ü	Ü	S	Ü	S	K	U	D	Ü	S	İ	K	U	D	Ü	S	K	U	D	Ü	S	Ü
S	S	D	S	K	U	D	Ü	S	İ	K	U	D	Ü	S	R	K	U	D	Ü	S	S

Vedat S. AHMED

Eğridereli Eğitimci Şairimiz

RASİM BILAZEROĞLU (1922-1998)

Rasim Bilâzeroğlu adıyla tanınan şairin asıl adı Rasim Nazif Ferhat/İsmail olup 2 Mart 1922 tarihinde Kırcali ili Eğridere (Ardino) belediyesi Ercek (Ahrânsko) köyünde dünyaya gelmiştir. İlkokulu köyünde, ortaokulu Eğridere'de tamamladıktan sonra Şumnu'daki Nüvvâb'a yazılmıştır. 1943 yılında Medresetü'n-Nüvvâb'tan fevkalâde dereceyle mezun olduktan sonra 40 yıla yakın öğretmenlik yapmıştır. Eğridere rüşdiyesinde Türki dili ve edebiyatı dersleri vermiştir. Belirli bir dönem bu okulda müdürlük de yapmıştır. Daha sonra yeni açılan Eğridere lisesinde de birkaç yıl öğretmenlik yaptıktan sonra Rasim Bilâzeroğlu, köyündeki okula öğretmen olmuş ve emekliliğe oradan ayrılmıştır. 13 Mart 1998'de vefat eden şair, doğduğu köydeki mezarlığa defnedilmiştir.

Daha Nüvvâb öğrencisi iken şiir yazmaya başlayan Bilâzeroğlu'nun ilk şiiri 1946 yılında "Işık" gazetesinde yayınlanmıştır. Daha sonraki yıllarda pek çok şiiri "Rodop Mücadelesi", "Halk Gençliği", "Yeni Işık" ve "Yeni Hayat" gibi dergi ve gazetelerde basılmıştır. 1989 sonrasında da yazmaya devam eden Rasim Bilâzeroğlu'nun şiirleri "Filiz", "Hak ve Özgürlük", "Güven" ve "Zaman" gazetelerinde basılmıştır. Farklı antoloji ve derlemelerde şiirleri yayınlanan Rasim Bilâzeroğlu'nun tespit edilen şiirleri bir araya getirilerek 2019 yılında "Öğretmen Rasim" adlı kitapta Selâhattin Karabaşev tarafından derlenmiştir. Ayrıca Bulgarcadan Türkçeye tercüme ettiği kitaplar da vardır.

BİR KİTAP AÇTIM

Bir kitap açtım...
Açıldı ufuk;
Bir ak güvercin
Uçtu çarçabuk...

Bir kitap açtım...
Her bir sayfası,
İnsanoğlunun
Emel dünyası...

Bir kitap açtım...
Yurdu dolaştım:
Rodop'tan kalkıp
Balkan'ı aştım...

Bir kitap açtım...
Asya'da oldum:
Saldırganlara
nefretle doldum...

Bir kitap açtım...
Şiir okudum,
Yerden göklere
Mekik dokudum...

Bir kitap açtım...
Uçtum uzaya
Ve konuverdim
Hemencik aya...

Bir kitap açtım...
Gelir aydınlık.
Yerde ve gökte
Mutluluk bizim...

Hüseyin KÖSE

KAPSIZ BİLÂL'IN KIFILARI

1885 yılında Nasuhçular (Duhovets) köyünde dünyaya gelen Kapsız Bilâl, yoksulluk sebebiyle çeşitli işlere girip çıkmış, hattâ değirmenciliği bile denemiş. Ancak fıçıcılıkta üstüne yokmuş, yöresinde ad yapmış. Yine de avcılık en büyük ihtirası olarak kalmış. Gün olmuş evin duvarına üç çifte asmış. Ama üçü kız, dokuz çocuğunu en büyük zenginliği bilerek yaşamıştır. 1945 yılında vefat etmiştir.

UN TEDARİĞİ

Kar gün boyu yağmış, yolları belleri tıkamış. Kapsız Bilâl bir dağarcık mısırla zar zor değirmene varmış. Buğday çuvallarının üzerine uzanmış olarak sırasını bekleyen varlıklı bir köydeşi:

- Ne oldu Kapsız, demiş, unun mu bitti? Sende de bir bölük enik encek var, derya olsa dayanmayacak vallahi...

- Allah verdi ağam, inşallah rızıklarını da verir...

Varlıklı köydeşi alayımsı bir sesle:

- Verir verir, der, niye vermesin? Bakarsın şimdi karı durdurur da yeryüzüne un yağdırmaya başlar. Sen de çıkarırsın o çeteyi, bir günde üç yıllık un tedariği tutarsınız...

Kapsız Bilâl:

- Gene de bir şey yapamayız ağam, der.

- Neden, gökyüzünden yağan un da mı yetmeyecek?

Kapsız Bilâl avucuyla ağzını sıvazlayarak:

- Hayır, demiş, gökyüzünden yağan un yetmesine yetecek de başka bir engel var, onu yiyemeyeceğiz... Biz topladığımız unu koyacak yer buluncaya kadar siz zenginler onu dolduruvereceksiniz ambarlarınıza...

SAVGA*

Bir gün köyün zenginleri bir odada kahve sohbetine toplanmışlar. Kapsız Bilâl de varıp çöküvermiş aralarına. Ama "haramsız zengin, yalansız sohbet olmaz" demişler ya, ağalar bir ara iri iri atmaya başlamışlar.

- Dün damatla gittik, Yusufhanlar'dan bir taliga aldık, zil gibi ötüyor mübarek! O kısrakları da koşuverdik, kuş uçsa kuşu tutacaklar vallahi...

Bir başkası başka türlü övünmeye başlamış:

- Ben taliga derdinden tâ geçen yıl kurtuldum... Geçenlerde de ambarın birini boşalttım. Sattığım ekinlerle kırk evlek tarla alacağım şimdi. Sonra da...

Üçüncüsü de durur mu, o da karışmış söze:

- Alın, demiş, alın bakalım şu tarlaları! Ya işletirsiniz onları ya işletemezsiniz. Günün birinde hepsini diz boyu ot bürürse, hiç darılmayın çobanlarıma, sürülerimi salmışlar diye...

Bir ara ağalardan biri Kapsız Bilâl'e dönerek:

- Sen bir şeyler demeyecek misin? diye sormuş.

- Diyeceğim ağam, diyeceğim, ama lafını bölmek istemedim.

Sonra kuşağına davranarak oturduğu yerden hepsine birer soğan şekeri uzatmış. Ağalardan biri dayanamayıp sormuş:

- Kapsız, demiş, bu savga da niye? Sen de taliga mı aldın, yoksa kısrak mı edindin?..

Kapsız Bilâl:

- Hayır, demiş, nerde taliga, kısrak parası!? Bizim hatun dokuzuncuyu doğurdu bu akşam da, hem de erkek... Büyüyüp yetişince bakalım hangi kızlı ağaya musallat olacağız diye düşündüm...

** Savga - Deliorman'da ikram, kutlama anlamında kullanılmaktadır.*

KUR'ÂN KURSU ÖĞRENCİLERİNİN MARİFETLERİ

Saliha Sabri

Cemile

Feriha

Saliha Sabri

РИСУНКИ ОТ КОРАН КУРС

Мерйем Хатип

Сумея Мустафа

Зейнеб Хасанова

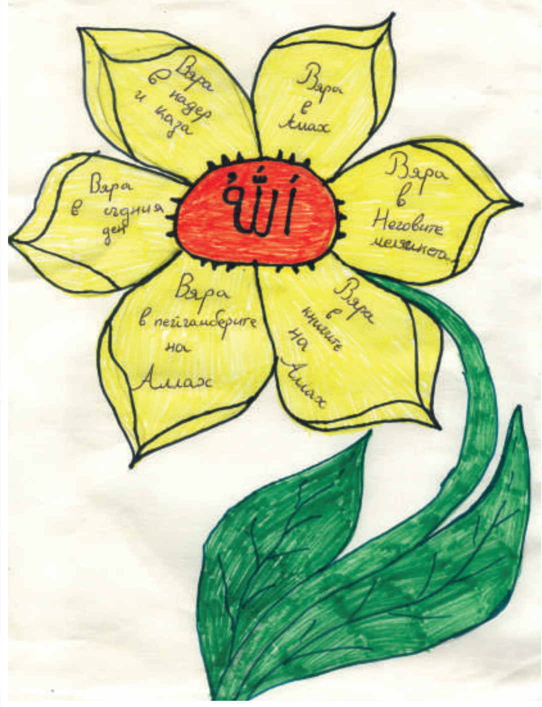

Деца от Коран курс - София

Фесът е вид шапка, която се е използвала по време на османския период. От нашия град Фес били доставяни в пределите на османската държава фесовете, които носели там.

Страната ни е доста топла. Но това е една от малкото държави в Африка, в която могат да се карат ски – заради Атласките планини.

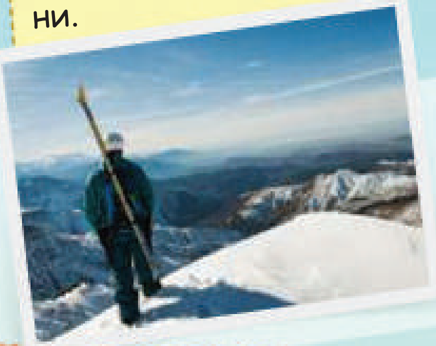

Страната ни е заобиколена както от морета, така и от пустини. Онези, които живеят в пустините, се наричат бербери. Берберите пътуват с камили и живеят в палатки.

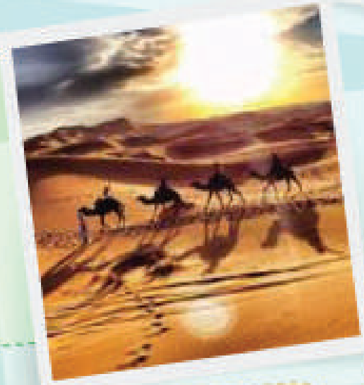

Нубийският лъв, който е изчезнал в естествения живот, е най-големият лъв в света и е националното животно на нашата страна.

Най-много риба от вида сардина се среща в нашата страна.

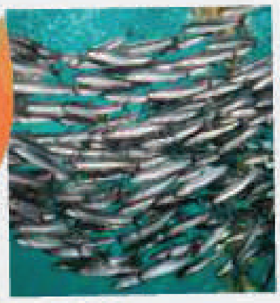

Джамията на Хасан II в Казабланка, която е завършена през 1993 г., е разположена край океана. В тази джамия се намира най-високото минаре в света – 210 метра.

Най-популярният спорт в страната ни е футболът. Имаме редица футболисти, които играят и извън Мароко.

Пътешествие

Пригответе се, тръгваме на пътешествие! Има толкова много красиви и интересни места по света! В това пътуване ще отидем в Мароко, което на местния език означава „най-западната страна“.

МАРОКО

Здравейте, аз съм Хасна. А това е брат ми Атъф. Ние ще ви придружаваме в това пътешествие. Хайде заедно да преоткриваме!

Страната ни се намира в северозападната част на Африканския континент. Тя има брегова линия с Атлантическия океан и Средиземно море. Майчиният ни език е арабският. Пътуването със самолет от България до столицата ни Рабат е около 7 часа.

ДУМАН

Имало едно време един богат мъж на име Хатем. Той не само че бил богат, но бил и доста щедър. В пасищата му се ширели на стада различните му животни. Хатем, който обичал да споделя с другите имуществото си, имал един много черен кон на име Думан. Конят бил безподобен – нямал равен на себе си сред другите коне. Навсякъде, където и да отивал, препускал като вятър, дори се разказвало, че летял като орел. Хатем обичал този кон като очите си и не го заменял с нищо друго.

Вестта за щедростта на Хатем и хубостта на коня му стигнала до ушите на падишаха. Тогава той извикал главния си везир и му рекъл:

– Аз искам да изпитам щедростта на Хатем. Поискай от него Думан за мен, за да видим дали ще ми го даде.

На следващия ден хората на падишаха се запътили към Хатем. Вечерта завалял много силен дъжд. Но въпреки това те успели да пристигнат в Хатемовата къща и да му бъдат гости.

Хатем ги посрещнал с радост. Той заповядал на прислужниците си да приготвят храна. Не след дълго храната била готова и сложена на софрата. Гостите били нахранени с кебапи, а след това настанени в най-хубавите легла и те заспали дълбоко.

На следващата сутрин пратениците на падишаха разказали за целта на посещението си. Хатем с дълбока тъга започнал да се вайка и казал:

– Ах! Да бяхте предали веднага заповедта на падишаха ми, още когато пристигнахте. Аз знам, че обичате конско месо. Снощи заради лошото време не можах да намеря нищо, за да ви почерпя, освен Думан...

Колко много прилича щедростта на Хатем на великодушието на Пейгамбера (с.а.с.), който дал цяло стадо, когато от него поискали две кози.

От хадис на Пейгамбера ни (с.а.с.) научаваме също, че щедростта е добро нравствено качество. Ето какво гласи той:

«اَلسَّخِيُّ قَرِيبٌ مِنَ اللهِ
قَرِيبٌ مِنَ الْجَنَّةِ قَرِيبٌ مِنَ النَّاسِ
بَعِيدٌ مِنَ النَّارِ.»

„Щедрият е близък до Аллах, близък е до хората, близък е до дженнета и е далеч от джехеннема“ (Тирмизи, Бирр, 40).

Джемал ХАТИП

ЕТИЧНИ ПРАВИЛА ПРИ ДАВАНЕ НА САДАКА

Мили приятели,

Здравейте отново! Или трябваше да кажа: „Селямун алейкум"... Днес искам да поговорим за милостинята садака и за това как се дава тя на бедните, пътниците и бездомните.

Всички ние сме хора и всеки един от нас в този живот може да попадне в различни тежки ситуации. Като това да остане без дом, при пожар например; или да изпусне своя превоз, когато е в чужд град, и да остане на пътя; или пък да изгуби парите си и т.н.

Именно затова, когато видим човек, изпаднал в подобна ситуация, не бива да страним от него и да го избягваме, а трябва да почувстваме състрадание и да му помогнем. Но когато правим това, би трябвало да внимаваме за следните неща:

– Ако имаме възможност да му помогнем, нека го сторим; ако ли не, не бива да сме груби и да се подиграваме с него.

– Когато даваме садака, ние трябва да правим това единствено заради Аллах и никога не бива да натякваме за нашата помощ на хората, на които сме помогнали.

– Не бива да даваме милостиня за показ, а трябва го правим така, както Пейгамбера Мухаммед (с.а.с.) го е правил – скришом, или както е казал: „Когато дясната ръка дава, лявата ръка да не вижда това...".

– Ако нямаме възможност да дадем садака или да помогнем на човека в беда, то поне трябва да му кажем добра дума или с усмихнато лице да отправим дуа за него, като изречем: „Нека Аллах Теаля ти помогне и те дари с добро!". Не бива да забравям, че Пратеника на Аллах (с.а.с.) е казал: „Добрата дума и усмивката са милостиня – садака".

Молим Аллах Теаля да ни пази от бедност и беда и да помогне на всички бедни и бездомни на този свят...

40-и, се казва: „А вярваха заедно с него само малцина“. (В айета става въпрос за пратеника Нух.) А в сура Себе, айет 13-и, Всевишния Аллах известява: „Малцина от Моите раби са признателни“. Желая да бъда от тези „малцина раби“, за които Аллах споменава, затова отправих такава молитва.

Хазрети Омер попита:

– А вместо да ползваш такъв неясен израз, не биваше ли да се молиш с по-ясни слова?

Човекът отговори:

– Ако исках нещо от създание на Аллах, щях да искам по такъв начин, чрез който то да ме разбере. Обаче аз се моля на Създателя, Който знае всичко, дори що е неизречено и се пази в сърцето.

След този отговор Хазрети Омер рече:

– Казваш истината.

Омер беше силно впечатлен от този мъж и неговите думи. Сълзи се стекоха от очите на халифа и той тихичко промълви:

– Всеки е по-знаещ от Омер!

Муса МЕРТ

ДА БЪДЕШ ОТ МАЛЦИНАТА

Халифът Омер беше застанал пред джемаата като имам. През това време чу един мъж да се моли с думите:

– О, Аллах, стори ме от малцината! О, Аллах, направи ме от малцината! О, Аллах, направи ме от малцината!

Този начин на молитва силно впечатли Хазрети Омер. След намаза се обърна с лице към джемаата и с търсещи очи се вгледа в хората.

– Чух някой да се моли с думите: „О, Аллах, направи ме от малцината!“. Кой се молеше така? – попита халифът.

Един човек от джемаата отговори:

– Аз бях...

И понеже се беше притеснил да не би да е направил нещо грешно, започна да обяснява:

– Целта на дуата ми не беше лоша...

– Добре – каза Хазрети Омер. – Каква е целта ти, сине Адемов? Откъде научи тази дуа? Кои са „малцината“, за които споменаваш в нея?

Мъжът отвърна:

– Видях, че в айет 24-ти на сура Сад Аллах повелява: „...освен онези, които вярват и вършат праведни дела, ала малцина са те“. В сура Худ, айет

Богатите дават
ЗЕКЯТ

Върху килима на пода имаше елифка, тя беше паднала от библиотеката на Кенан. Той се наведе и я взе, за да я сложи на мястото й. При вдигането на елифката Кенан забеляза, че на задната й корица пише: „32-та фарза". И той започна да чете: „Основите на исляма: 1. Келиме-и шехадет, 2. Намаз, 3. Хадж, 4. Зекят, 5. Оруч".

Кенан не знаеше какво означават „зекят" и „хадж". Първоначално искаше да разбере значението на думата „зекят", но заради недобрите му оценки в училище майка му не позволяваше да отваря често компютъра.

След като свърши с домашните си, той поиска разрешение да пусне компютъра. Майка му най-напред провери домашните му, след което му разреши да използва компютъра за един час.

Кенан пусна компютъра и посети сайта за илмихал (вероучението), в чиято търсачка написа „зекят". Като обяснение там пишеше: „Зекят означава богатият мюсюлманин да даде една четиридесета (1/40) от богатството си на бедните".

Засега толкова познания му стигаха. Ако искаше да научи нещо повече, той трябваше да прочете целия раздел за зекята или да попита по-възрастните от него.

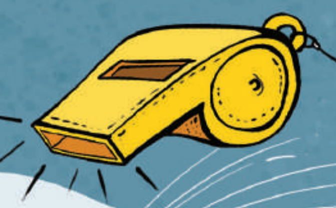

СКЪСАНИЯТ ДЖОБ

Селямун алейкум, скъпи читатели на „Хилял“!

Този път ще ви разкажа една случка, която преживях. Надявам се да ви е интересно. А може и на вас да ви се е случвало нещо подобно. Бих се зарадвала, ако споделите случилото се с вас. Нали ви е известно, че със споделяне добрините и радостта се увеличават, а лошото и мъката намаляват.

Нейсе, да си дойдем на думата...

Вчера излязох за някаква работа и си вървях по улицата с ръце в джобовете. Бях толкова обзета от мисли, та чак унесена. Изведнъж, някак неусетно, пръстите на дясната ми ръка, която беше в джоба, се промушиха надолу към коляното ми. Усетих, че джобът ми е скъсан, и то толкова, че чак цялата ми ръка да се вмъкне. Веднага се замислих: дали съм имала нещо, което да е изпаднало някъде?

Докато си мислех за скъсания джоб и евентуалната загуба, пръстите на лявата ми ръка докоснаха парите – монетите в другия ми джоб. Ех, че се зарадвах! Парите са тук! Шюкюр, че единият джоб си е здрав! Извадих парите от джоба си. Започнах да ги разглеждам и да броя монетите, които държах в шепата си: две по 1 левче, една двулевка и една от петдесет стотинки, или общо 4,50 лева. Но преди да се впусна в размишления и анализи, с едно вътрешно чувство изрекох: „Единият ми джоб е скъсан, но другият е здрав и в него имам пари. Затова: благодаря Ти, я, Рабби! Защото имам връстници, на които и двата им джоба са скъсани, или пък такива със здрави джобове, но без стотинка в тях“.

Като продължение на тези мисли ми дойде отвътре да направя хаир, някаква добрина, с монетата от 1 лев, която все още държах в ръката си. Точно тогава се сетих за статията, която баща ми четеше в сп. „Мюсюлмани“. В нея ставаше дума за подпомагане на сираци. Реших и аз да допринеса малко с този 1 лев! В този момент отново отправих благодарност към меляикето, което постоянно ме пази и в този миг ми даде идеята за добрината. След като си свърших работата, веднага отидох в магазина, който се намира при джамията ни, и пуснах монетата от 1 лев в касичката, върху която имаше надпис: „Бъди настойник!“. Грижа за сирака! Колко много се зарадвах за случилото се и не знам дали ще мога да се отблагодаря на Аллах за тази прекрасна възможност и удоволствие, породени от скъсания джоб! Аллах, Аллах...

Хайде, достатъчно за моята случка. Останете си по живо и по здраво!

ХИЛЯЛ

За връзка: hilal.dergi@abv.bg

Хилял

Детско приложение на сп. "МЮСЮЛМАНИ"

Брой 4
2019